

БУДНІ
НАСТУПУ

Разом зі своїми
батьками несуть
сьогодні ударну
жнивну вахту
молоді
хлібороби
Кіровоградщини

Молодий жовтий жовтий

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 11 липня 1981 року

№ 83 (2967)

Ціна
2 коп.

БАТЬКИ І ДІТИ

РЕПОРТАЖ З ПЕРЕДНЬОГО КРАЮ

РАНОК обіцяє погожий день. Ілля Кіндратович Суржко, головний агроном колгоспу «Комінтерн», щойно вернувся з поля, перевіряє хлібні валки. Вони вже дозріли майже на всій скошеній площі: пора обмолочувати.

М'яко погйдуючись на вибоїнах, залишають по двір'я тракторної бригади комбайни, прямують у степ. Будинки механізаторів ховається за деревами, видно тільки червоний прапорець на флагштоці. Тріпотить він на вітрі, піднятий на честь комбайнера Миколи Сергійовича Міщука. Вчора цей механізатор найкраще потрудився на обмолоті гороху, а сьогодні підбиратиме валки пшениці.

До обіду ще далеко, та припікає добряче. Над комбайнами висять золотаві хмари куряви, за комбайнами тягнуться рубцюваті сліди, прим'ята стерня поволі випрямляється, матово полискує на сонці. Перший день обмолоту, перші центнери пшениці, видані з бункерів.

Ми на полі відділка № 1. Земля суха, потріскана, бо спека стоїть.

— Бач, природа яка примхлива, — каже головний агроном. — У Бобринці дощі періцають, а на наші поля — ні краплини.

Підсушене гарячими степовими вітрами обличчя, поруділий під сонцем їде недавно білий кашкат, з-під широккого козирка якого очі пильнують за комбайнами. Один із них раптом стихає хід і невдовзі зупиняється.

— Микола Панасович Качан, — безпомилково пізнає агроном. Під ногами — стерня щетиною, на стерні валки — колосок до колоска. Поспішаємо до Миколи Панасовича.

— Один із кращих комбайнерів, — розповідає на ходу Ілля Кіндратович. — Разом з іншими механізаторами він звернувся до всіх трудівників району із закликом провести жнива в стислі строки, без втрат. Нині працює із сином.

До комбайна «швартується» автомобіль. Пружинним потоком ударило в

кузов зерно. Воно важке й тепле і пахне свіжоспеченим хлібом. Зерно струмує між пальцями рук комбайнера, агронома. Вони разом ростили його, разом збирають. Бере

училища. А сьогодні батько вчить його хліборобської професії.

ЧОТИРИ комбайни працюють сорокагектарне поле, намотують довжелезні валки на сріблясті

лини. Під час однієї з них устигають погрозити з комсомольцем Володимиром Бібіком. Хлопець навчається на п'ятому курсі фізико-математичного факультету Кіровоградсь-

зерно на долоні й Іван, син Миколи Панасовича. Це його перший ужинок. Хлопець вирішив восени вступити до суворовського

школе. Іноді зупиняться котрийсь — значить, візок ущерть наповнений подрібною соломомою. Зупинка коротка, лічені хви-

ного педінституту. Другі жнива працює з комбайнером М. А. Братком.

У торішні жнива на їхньому комбайні красувалося вісім зірочок. Кожна зірочка — то тисяча центнерів намолоченого хліба. Четверте місце посіли вони серед комбайнерів колгоспу.

— Цього літа думавмо зробити не менше, — ділиться планами хлопець.

Лан звільняється на очах. Солому звідси вивозять трактористи Володимир Строчук і Віктор Гречаний. Обидва зробили вже більше десяти рейсів. Мчать дорогами вантажні зерном нового врожаю автомашини.

НА ПОЛЯХ відділка № 2 теж живують. На

90-гектарному полі працює шість екіпажів. Один із них — сімейний. Семен Іванович Колісник обмолочує валки з дочкою Валентиною. Чоловік Валентини — Володимир — відвозить від їхньої «Ниви»

візки з соломомою. Для подружжя Габарців це перші жнива. І почали комсомольці їх вдало.

Правда, слід сказати, що перший день вніс свої корективи в хід збиральних робіт. Іноді виникали простої комбайнів через застримування автомашин, візків. І колгоспний штаб по збиранню врожаю намагався оперативно ліквідувати непередбачені перешкоди.

У збиральну всі дороги ведуть на колгоспний тик. Побурили тут і ми. До тисячі центнерів зерна надійшло сюди на кінець дня, майже триста з них відправлено в державні засіки.

Старший механік Микола Данилович Ткаченко стежить за роботою зерноочисних механізмів. Перший помічник його — слюсар М. П. Сидоренко. А ще помічниця — учні місцевої школи. Ольга Сибірна — десятикласниця, вона не перше літо працює на току. Разом із подружжям Ольга порастає біля зерноочисних машин, разом з дітьми допомагає шоферам щільно закривати брезентом зерно, яке возять на елеватор. У перший день відзначилися водії Григорій Усатий і Григорій Тітерак.

Кандидат у члени КПРС Григорій Тітерак є торішні жнива перевозив по 500 центнерів хліба за день. Сьогодні він зробив більше десяти рейсів.

Вечоріло, напруга в степу не ослаблялась. У повітрі так само висів гул моторів. Правда, він став дещо приглушеним, наче мотори потонули в довгий спекотний день. Ще якась година-два, і на травях зблисне роса, пом'якшить колючу стерню. Тільки тоді зупиняться на короткий перепочинок комбайни. Зійдуть на землю комбайнери, разом з пилотою змиють з обличчю потім. А до світку вони знову зустрічаться у полі.

В. САВЕЛЬЄВ.

Бобринецький район.

На знімку: вгорі — сімейний екіпаж КОЛІСНИКІВ; внизу — Ольга СИБІРНА.

Фото І. КОРЗУНА.

СЛУЖБА
СЕРВІСУ

Вам товари, хлібодари!

НОВУ ФОРМУ ОБСЛУГОВУВАННЯ ЗАПРОПОНУВАЛИ МОЛОДІ ТОВАРИШКИ КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ

З перших днів жниввання робочим місцем працівників торгівлі Кіровоградського району стало поле. Сьогодні активно діють три автокранівні Аджамського, Приміського, споживчих товариств і коопуїсерагату. Вони забезпечують жителів товарами першої потреби.

Аджамні заїздили 60 вантажів на виробничі ділянки господарств і реалізували товарів на суму 15,5 тисяч карбованців. Автолавка районного універсалу зробила 44 рейсів, під час яких хлібодари купили товарів на 38,5 тисяч карбованців.

За цими цифрами — справжня турбота працівників прилавка про наших славних хліборобів. Пенного досвіду обслуговування жителів набули торговельники Приміського споживчого товариства. Вони добре закріпили нову форму торгівлі — самообслуговування. В ці дні в нашому районі з успіхом діють вісім ларків без продавців. Можливо, що більшість із них відкрито на польових стапах і в тракторних бригадах.

З метою забезпечення жителів товарами першої потреби правління райспоживспілки зобов'язало всі споживчі товариства району якомога ширше запроваджувати прогресивні форми торгівлі. І тут своє вагоме слово кажуть молоді працівники прилавка. Адже саме вони стали ініціаторами методу самообслуговування людей, зайнятих у полі.

Підтримуючи торговельників, які трудяться під девізом «Доброзакісне обслуговування — жниварям», працівники райхарчокомбінату дали сяюно поліпшити якість хлібопродуктів, кондитерських і ковбасних виробів, а також безалкогольних напоїв і квасу.

Отже, й у нас, кооператорів, настала гаряча й відповідальна пора. Це — пора жнив. Пора нового хліба.

М. ЛУНОВ,
старший організатор райспоживспілки.
Кіровоградський район.

ТЕЛЕГРАМА В НОМЕР

Є РЕКОРДИ

Передовий жаткар колгоспу імені Комінтерну, член райкому комсомолу Микола Бізук разом зі своїм помічником комсомольцем Олександром Литвином досяг чудового результату: жаткою ЖРС-4,9 скосяв 47,5 гектара озимої пшениці. Це — найкращий результат у

районі на нинішніх жнивках. Передовим механізаторам вручили перехідний червоний вимпел переможців змагання.

А. ГОЛОБОРОДЬКО.
Онуфріївський район.

ДИНАСТІЯ

СІМЕЙНЕ

ЗОВОВ'ЯЗАННЯ

У колгоспі імені Жданова на жнивне поле вийшли

сім'я Шкодів. Два комбайни вивела вона в загінки. На одному працював батько із сином Андрієм, на другому — зять Володимир Андрушкевич, у якого за помічника наймолодший зі Шкодів — Сергій. І ще одна з хліборобської родини бере активну участь у збиранні — дочка Антоніна, дружина Володимира. Вона возить ме від агрегатів соломомою.

Сім'я Шкодів зобов'язалася скосяти зернові на

площі 300 гектарів і намолотити не менш як 9 тисяч центнерів хліба.

В. ЛИТВИНОВ,
інструктор Добровіличківського райкому ЛКСМУ.

КІЛЬКА РЯДКІВ
У НОМЕР

СТАРТ—

УПЕВНЕНИЙ

Упевнено почав жниварі 81 колгоспний перем-

жень змагання серед молодих комбайнерів області хлібороб радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району Андрій Трюхан. З початку нинішнього жниввання він намолотив 1669 центнерів зерна з площі 67 гектарів. Полю «Колос» працює сьогодні найкраще в області.

На другому місці — комбайнер колгоспу «Росія» Онуфріївського району Семен Гавриленко. Його ужинок на сьогодні — близько 1000 центнерів збіжжя.

В ОБКОМІ ЛКСМ УКРАЇНИ

Шкільні канікули

Бюро обкому ЛКСМ України розглянуло питання про роботу Кіровоградського райкому комсомолу по організації літнього відпочинку й оздоровлення піонерів і школярів у 1981 році.

Для школярів району, готується у прийнятій постанові, нинішнього року відкрито 13 пришкольніх піонерських таборів, 20 майданчиків, тут працюють 12 учнівських виробничих бригад і 5 загонів юних тваринників, 30 габорів праці і відпочинку для старшокласників. Загалом у червні, тобто в період першої літньої зміни, організований відпочинок і трудовим загартовуванням охоплено близько половини піонерів і школярів району.

Виконуючи постанову ЦК КПРС про заходи по дальшому поліпшенню організації відпочинку піонерів і школярів, комітети комсомолу шкіл, колгоспів, радгоспів і підприємств — шефи розробили конкретні заходи щодо поліпшення виховної роботи з учнями в літній період і нині успішно працюють над їх виконанням. Куратором цієї роботи є районний комітет ЛКСМ України.

У піонерських таборах, відзначається в постанові бюро обкому ЛКСМУ, ведеться велика робота по роз'ясненню і пропаганді рішень XXVI з'їзду КПРС і XXVI з'їзду Компартії України, а також матеріалів VIII Всесоюзного з'їзду піонерів. Тільки під час першої табірної зміни в районі відбулося 80 зустрічей з ветеранами і передовиками сільськогосподарського виробництва, хлопчики і дів-

чатка здійснили 70 екскурсій та походів на поля і ферми, де працюють їхні батьки. Активну участь у пропаганді рішень партійних з'їздів бере лекторська група райкому комсомолу.

На хорошому рівні перебуває в піонерських таборах спортивно-масова та військово-патріотична робота. Тут створено всі умови для успішного складання літніх норм комплексу ГПО; близько двох тисяч школярів здійснюють літом походи й екскурсії в рамках експедиції «Моя Батьківщина — СРСР». Стали традиційними і — що дуже важливо — високозмістовними літніми славни, зустрічі з учасниками Великої Вітчизняної війни.

Активну участь, готується далі в постанові, беруть школярі району і в літній, трудовій чверті, присвяченій XXVI з'їзду КПРС. Так, 18 старшокласників Грузьківської серед-

ньої школи створили комплексну молодіжну ланку по вирощуванню цукрових буряків, зобов'язавшись на 20 гектарах площі виростити по 250 центнерів соляних коренів. Цей почин, схвалений бюро райкому комсомолу, знайшов підтримку в трудових об'єднаннях старшокласників.

Конкретними справами відповідають учні й на заклик «Тваринництво — ударний фронт!» У районі діють п'ять загонів юних тваринників, які об'єднують 30 майбутніх операторів машинного доїння, вівчарів. Серед правофлангових патріотичного руху — старшокласники Високобайрацької, Федорівської середніх шкіл.

Схвальною нагромадженням райкомом комсомолу досвід, бюро обкому ЛКСМ України вказало на ряд недоліків та упущень у його роботі. Так, наприклад, районний комітет недостатньо уваги приділяв розвитку технічної творчості школярів, їхньої пізнавальної активності.

Бюро обкому ЛКСМ України підкреслило потребу активізувати діяльність комсомольських педагогічних загонів, особливо за місцем роботи й відпочинку дітей і підлітків; добитися ширшого використання в роботі з дітьми закладів культури, спортивних споруд.

Перед міським й районними комітетами комсомолу поставлено вимогу повніше, насиченіше використовувати можливості літніх канікул для підвищення ідейно-політичного рівня школярів, дальшого поліпшення їхнього трудового і морального загартовування, естетичного й фізичного розвитку.

ЛІТО
В ПІОНЕРСЬКОМУ
ГАЛСТУЦІ

САМЕ ТАК — «ДОГАНЯЙ СОНЕЧКО» — КАЖУТЬ ХЛОПЧИКИ І ДІВЧАТКА З ТАБОРУ «ОРЛЯТНО», ЩО РОЗКИНУВСЯ В МАЛЮВНИЧОМУ МІСЦІ ОДНОГО З ПАРНІВ ОНУФРІВКИ, КОЛИ ПОЧИНАЮТЬ РІЗНІ СПОРТИВНІ ЗМАГАННЯ, КОЛИ ВИРУШАЮТЬ У ТУРИСТСЬКИЙ ПОХІД...

Ось кілька епізодів з їхнього насиченого цікавими подіями табір-ного життя.

...Сьогодні в «Орлятку» — змагання зі стрільби з пневматичної гвинтівки. Кожен загін представляють п'ять спортсменів. Стріляти вміють усі орляти. А найвлучнішими виявились Валера Плюшок, Руслан Лещенко, Світлана Степанова і Лариса Мельниченко.

...Хочете поплавати або навчитися плавати? Буде ласка. В таборі є чудовий плавальний басейн і працює секція плавання.

— Хто навчитесь триматися на воді за зміну, той одержує приз — гумовий круг, — повідомив керівник з плавання Микола Григорів Таранчик. — Тільки протягом перших десяти днів ми вручили двадцять таких кругів.

...До уроку мужності в «Орлятку» готувався кожен піонер. Діти зустрілися з ветеранами Великої Вітчизняної війни і праці, зробили нові записи в «Літопис слави», провели операцію «Герої живуть поруч».

— На цьому місці при визволенні Онуфрієвки 1943 року загинув Толя Комар. Юний розвідник повторив подвиг Олександра Матросова. Тоді йому було, як і багатьом з вас тепер, п'ятнадцять, — розповідав своїм виконавцям про подвиг юного месника старша піонервожатка табору В. Паркоманію.

У присмерках турботах і хвилюваннях, у пізнанні нового, захоплюючого живуть мешканці «Орляти». Бо на те й дано літні канікули — найбільшу перерву в шкільному житті.

Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.

Онуфрієвський район.

«ДОГАНЯЙ,
СО-
НЕЧ-
КО!»

ВОНИ БУЛИ такі молоденькі — він і вона. І вмовляли мене по-дитячому, наївно-щиро:

— Цілий місяць чекає? Зробіть виняток для нас, зареєструйте шлюб. І хто вигадає цей іспитовий строк?

— А як на мене, то я подовжила б його до трьох місяців чи й до півроку, — кажу у відповідь. Діляться на мене нерозуміюче і знову просять:

— Зареєструйте! Ну хіба вам важко поставити той штампик?

— А батьки знають про наше рішення? — цікавлюся.

● ТРИДЦЯТЬ ДНІВ

І ВСЕ ЖИТТЯ.

— Все. Розлучіть нас, — сказала, як відрубала, Ольга.

— Набридло, — Сергій і собі.

І пішло. «А він!», «А вона!», Розпалилися, навіть не слухають моїх почесень, куди їм треба звернутися, які документи подати. І не віряться, що між ними були чисті й ніжні почуття кохання. А знали ж одне одного давно. Недалеко жили, в одній школі вчилися, дружили ще з сьомого класу...

АЖУТЬ, до нас приходять по щастя. Більше двох з половиною тисяч шлюбів зареєстровано торік у нашому відділі, тисеча — з початку року.

Щоп'ятниці дзвонять пар молодят з трепетом заходять до обрядового залу, а в суботні дні — й по 30—40 пар. Уявляєте, щотижня в Кіровограді народжується майже сто молодих сімей?

Заквітчані наречені, щасливі жінки. Квіти, музика, рушничок простелений

Клуб
молодої
сім'ї

● «СПАСИБІ, ЩО
ТИ У МЕНЕ Є».
● РАДЬТЕ ОБОРЕЖ-
НО. ● МЕТА — СВІТ-
ЛА, ЩАСЛИВА ДО-
ЛА ДІТЕЙ УСЬОГО
СВІТУ.

Іспитовий строк

НОТАТКИ З ПРИВОДУ

Жених відразу якось скис, але, ховаючи сазю ніякозисть, із грубуватим викликом відповів:

— Уто це в наш час повідомляє батьків? Стариків ставлять перед фактом: це — моя дружина.

Я стала говорити про заручини, про пазилі і закони для молодожонів. Та вони, образившись, що не зрозуміли їх, пішли, ки-нувши на прощання:

— Формалісти!

А через місяць і в призначений день не з'явилися.

Потім до загсу прийшла наречена. Сама. Щоб забрати документи. Їй було ніякого, вона щось плутано пояснювала, чому вони «розбіглися».

Ось так. Запечаняли, клялися, підганяли події, а якісь тридцять днів не витримали... А кажуть (майже всі): «Що він може змінити, той місяць?!» Та, виходить, недарма називають строк — іспитовим... Щороку майже тисяча пар не з'являється після іспитового строку на реєстрацію.

У ОЛЬГІ І Сергія було весілля. Й минулого місяця виповнилося шістнадцять років, йому було неповних сімнадцять. Юні Джульетта і Ромео були зоружені до сліз. Їм казали багато гарних слів, бажали вірності лебединої, сімейного щастя...

Минуло трохи більше року. І ось вони знову стоять переді мною. Відчужені, непримиренні...

ІНФОРМАЦІЯ

Плавання з пелюшок

У новому районі Алма-Ати — Алатауському — відкрито консультативний центр по плаванню немовлят. Плавають діти під наглядом медичних працівників дитячої поліклініки.

Центр по плаванню — перший у Казахстані. Він перейняв багатий досвід педіатричних консультативних центрів у Москві та інших містах країни. Дітки ної дитячої поліклініки сьогодні будуються за проектами, в яких передбачено подібні басейни для плавання немовлят.

Уже не тільки розроблено методику навчання «надраннього плавання», з одержано конкретні результати. Вони підтверджують поліпшення здоров'я малюків — «плавці з пелюшок» хворіють у чотири рази менше за інших дітей. Установлено також, що малечки плавають розвиваються швидше від своїх «сухопутних» ровесників, раніше звичайно починають ходити і говорити.

На зміну: півторарічна Зоя ЧИВІСОВА добре освоїлася в басейні і підкріплюється між «запливами».

Фето В. ЗІНІНА,
(Фотохроніка ТАРС).

● ЧОМУ
ПРАЦІВНИКИ
ЗАГСУ
НЕ ЛЮБЛЯТ
ПОНЕДІЛКА!

● ХТО ВИ —
СЬОГОДНІШНІ
РОМЕО
І ДЖУЛЬЕТТА!

долі. «Хто на нього стане, той щасливим буде...»

Ми все робимо для того, щоб день цей став справді щасливим, незабутнім для молодят. Але якби разом із саїдоцтвом про одруження ми могли дати молодожонам і їхнісім'ї щастя!

...Не люблю, понеділка. Це день реєстрації розлучень у нашому відділі. Немає свідків, старостів, немає гомінкої юрби рідних, друзів. Відвідувачі приходять здебільшого самі, інколи ще вдвох. Але сто-ять, ревно стежачи, щоб не торкнулися плечем чи рукою одне одного, чужі (а це недавно такі близькі й рідні). Між ними — прірава, в яку полетіли уламки світлих мрій, кохання, сімейного щастя.

Здивовано підходять брови: а чи було це все між ними? Коли? Гортаю сторінки звіту. Тисяча чотириста розлучень торік, шістьсот — з початку нинішнього року. Читаю у графі «Мотиви розлучень»: «зловживає спиртними напоями», «не вміє вести домашнє гос-

подарство» «пішов в армію — не дочекалася», «втручалися батьки»...

П'ятнадцять сімей, створених торік, не прожили й десяти місяців. Майже чотириста пар розлучилися, проживши півтора—два роки...

— ОБМІНЯЙТЕСЯ обручками! Випийте із спільного келиха! Щастя вам! — бажав обрядовий староста ще одній парі молодят.

Як хочеться вірити, що не прийдуть знову до нас ці даос. Хіба що завітають зареєструвати своє немовлятко, а потім дру-гре, третє... Відзначити срібне й золоте весілля, коли обоє, вже посріблені іншим сивими, скажуть одне одному: «Спасибі, що ти у мене є». Хочеться вірити, що іспитовий строк, який вимірюється довгими буднями, усім життям, вони з честю витримують.

О. КИРИЛОВА,
завідуюча відділом
загсу Кіровоград-
ського міськанком-
кому.

ПОГЛЯД

«ЛЯБУКО»

«Лябуко» в перекладі з Ольжиної мови означає «лябуко». Цими «лябуками» вмі обмалювано все: зошити й альбоми, стіни й двері. Синіють такі собі неправильні кружечки із смішними хвостиками. А дівчинка аби в хату, то ані й зразу: «Мамі лябуко, тату лябуко, бабі лябуко, діду лябуко...» Всім є п'яна — Оленька щедра.

— А де ж мама, Оляно?

— На сесії!

Це «на сесії» у неї так смішно й симпатично виходить — разом з першими словами вивчила. Та мала на любити мамині сесії.

А коли мама тільки готується їхати на ту сесію і ввечері сидить, обклашавшись підручниками й конспектами, — отоді вже білі роздолья! Повзе між усім цим багатством. Так і силкується десь «лябуко» намалювати...

Викладач був кремезний і дуже серйозним чоловіком. Накрутив ніколи не бачив, щоб він усміхнувся.

Ось і зараз сидить, слухає її, Наталію, відповіді, сушить брови і мовчить. Чого він мовчить? Може, вона не те каже?

Від хвилювання у Наталі затремтів голос.

— Ваш конспект, — утомлено перебив її.

Гортав сторінки, ставив «галочки» на полях і свій підпис після кожної теми. «Щоб студенти по колу не користувалися», — лише й устигла подумати Наталія.

— Це що? — раптом спитав її здивовано і показав у зошит.

Там, де він має ставити свій підпис,

Дітиство.

Мал. В. Шульги.

яснаво синів Ольжин кружечок із хвостиком.

— Лябуко, — вирвалося. Сназла за звичною доньчиною мовою і зніглася.

— М'ягонове?

— Доньчине...

Викладач сміявся тепло, широко. А в залюванні синіла, мов Ольжині «лябуко», п'ятірна.

Л. ПОЛИЩУК.

смі Олександріка.

ПРИКЛАД

Так просто

Іх, Скоренцових, п'ятеро. Але вдень на їхньому об'єкті тихо, безлюдно.

Батько — Леонід Дмитрович — десь на колосній будові. Тесля він. Один із кращих трудівників колгоспу «Україна».

Мати — Валентина Федорівна — з ранку до вечора в полі. За буряковий лан усе хвилюється, вбюває.

Петро, найстарший із дітей, електриком працює.

Іван ось втекат приміє додому. І поки зирнує, що робити далі, подія допомагає то матері, то батькові.

Валі — це зовсім маленька. Та вона, наче мама, вже зпочинається в садку. Як уміє, так грає свої покла...

Зате ввечері у Скоренцових гамірно. Бризкають рушійники, стукає хвіртка. Гуртом порятується у хліві, біля хати.

А потім мати ввечері вписує у садок... Затишно, мирно...

По-доброму задрігав Скоренцовим у селі. Дружина, працювала сім'я. Всім молодим — за приклад ставлять.

А якось я спитала у Скоренцових-старших: — Що ви робите, щоб щасливо була ваша сім'я?

Вони переглянули між собою і засміялися. А потім Валентина Федорівна відповіла:

— Дуже мало: живемо, працюємо, любимо дітей, свій дім. От і все.

Так просто!

Л. ЧОРНА.

Світловодський район.

ЖИТТЯ ВІЛЬНИХ І ЩАСЛИВИХ ЛЮДЕЙ

— ЦЕ НАЙКРАЩИЙ ПАМ'ЯТИК ПЕСКО-РЕНОМУ БОРЦЕВИ.

(С. О. ТАРАТУТА).

ЦЕ СПРАВЖНЄ ЖИТТЯ

13 ЛИПНЯ — 130 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ С. М. СТЕПНЯКА-КРАВЧИНСЬКОГО.

Ніколи не забував безкраїх рідних степів наш земляк — письменник, революціонер-народник Сергій Михайлович Кравчинський. Тому, певно, з багатьох своїх псевдонімів для літературних творів він залишив єдиний — Степняк.

Народився Сергій Михайлович 13 липня 1851 року в с. Новому Стародубі нинішнього Петрівського району в сім'ї військового лікаря Новостародубського госпітально.

1870 рік. Кравчинський закінчив артилерійське училище в Петербурзі. Служив у Харківському військовому окрузі, але через рік подав у відставку і вступив до літературного інституту. В закладі близько сходиться з революційно настроєною молоддю. Стає членом гуртка «чайковців», які займалися революційною пропагандою, «ходили в народ». У 22 роки Сергій Михайлович — професійний революціонер. Після арешту 1873 року він переходить на нелегальне становище і деякий час перебуває в Москві.

Тут знайомиться з революціонерами — народниками Д. О. Клеменцом, П. О. Кропоткіним та іншими. Тут почалася його літературна діяльність. Першим твором Степняка-Кравчинського була «Казка про копитку», що швидко завоювала популярність.

І раптом — удар. Гурток «чайковців» розгромлено, учасників заслано до Сибіру. Кравчинський виїждить у Швейцарію, де продовжує революційну й літературну роботу. В Лондоні П. Л. Лагроз видає другий твір Степняка-Кравчинського — «Мудриця Наумівна».

В ньому йдеться про тяжке становище англійських робітників, заучити заклик до боротьби з гнобителями. І. С. Тургенєв писав про цей твір: «Автор — людина з талантом, володіє мовою, ася його праця зіграла жава молодості і переконання».

1875 року Сергій Михайлович включається у збройну визвольну боротьбу народів Боснії та Герцеговини проти турків. Звідти дола знов кидає його до Швейцарії. Потім — Петербург, а на початку 1877 року — Італія, зустрічі з італійськими революціонерами. За участь у збройному повстанні в італійській провінції Беневенто був арештований, але у зв'язку зі вступом на престол нового короля амністований. Трохи згодом Кравчинський знову в Женеві. Редагує емігрантський журнал «Община», пише статті про російський та італійський революційний рух. На виклик російських революціонерів їде до Петербурга, де йому доручають створити підпільну газету «Земля і воля».

Пропав революційний ідеї. А 4 серпня 1878 року, виконуючи наказ таємного революційного товариства, на Михайлівській площі ударом кинджала в груди Кравчинський убив шефа жандармів генерала Мезенцева.

Йому вдалося обв'язати круг пальця агентів царської охорони. Жив в Італії, Швейцарії, Лондоні. Зай-

мався перекладом творів Р. Джованнолі, писав статті про Д. Гарібальді. 1881 року в міланській газеті друкувався твір Степняка-Кравчинського «Підпільна Росія». Окремим виданням він вийшов через два роки.

Книгу «Підпільна Росія» в 70-х роках було перекладено з італійської мови на англійську, шведську, португальську, німецьку, іспанську, польську, датську, єврейську. Вона спривала селі враження на М. Твена, Е.-Л. Войнич, її пропагували Л. Лаврова, К. Цеткін, С. Козалевська, а П. Кропоткін написав до книги передмову. В Росії цей твір уперше надрукували аж у період революції 1905—1907 років. Книга принесла Сергію Михайловичу визнання і письменницьку славу.

1884 року в Лондоні Кравчинський познайомився з Ф. Енгельсом, Елеонорою Маркс та її майбутнім чоловіком Евелінгом. Серед друзів нашого земляка — Б. Шоу, О. Уайльд, героїня Паризької комуни Луїза Мішель, критик Г. Брандас. У домі Степняка-Кравчинського відбулася зустріч Михайла Войнич з його майбутньою дружиною Лілі Буль.

1886 року Степняк-Кравчинський пише роман «Андрій Кожухов». У літературних образах автор відтворив риси людей, яких він добре знав по спільній революційній боротьбі, — С. Перовської, Іполита Мишкіна. 1889 року під назвою «Кар'єра нігіліста» твір було видано.

У 90-х роках написав драму «Новопровернений», роман «Штундист Павло Руденко», повість «Будничок на Волзі» тощо. Всі ці твори присвячені темі пошуку людського свого шляху в революцію.

Поряд з літературною діяльністю Кравчинський віз у Лондоні велику пропагандистську роботу. Він заснував «Товариство друзів російської свободи», яке видавало журнал «Вольная Россия», виступав з лекціями про творчість Л. М. Толстого, О. С. Пушкіна, Т. Г. Шевченка, І. С. Тургенєва та інших видатних письменників.

Мабуть, багато ще зробив би корисного для батьківщини і революції наш земляк, якби не передчасна трагічна смерть. У 44 роки він випадково загинув під колесами поїзда. Так обірвалося це сповнене буремними подіями і самовідданою боротьбою життя.

Але живе і вічно житиме пам'ять про революціонера. В селі Нозому Стародубі, де створено кімнату-музей С. М. Степняка-Кравчинського, можна зустріти людей, що приїжджають сюди з різних куточків нашої країни віддати йому шану. Не забувають земляки й наші краснамівці. Про нього написали чимало статей В. Сандул, Г. Крячко, М. Кулибаба, В. Чабаненко. Ім'ям революціонера-письменника названо вулицю, музей, його ім'я носить бібліотека в с. Новому Стародубі.

В. ШИПІЛОВА, бібліограф обласної бібліотеки імені А. Гай-дара.

ДВА СВІТИ — ДВА СПОСОБИ ЖИТТЯ

ДЛЯ ЩАСТЯ

Я працюю педіатром. Щодня до мене приходять маленькі пацієнти — на консультацію, по допомозі, просто так. Як турбуються мами про їхнє здоров'я, як домагаються кожен своє слово!

І я думаю ось про що: а скільки дітей на Земній кулі навіть не знають, що таке лікар, лікар, допомога! Он зростає подія повідомляє: тисячі п'ятирічних дітей не мають даху над головою, живуть у вигнанні; 52 мільйони школярів у капіталістичних країнах змушені залишити навчання і йти працювати. Статистика свідчить: 500 мільйонів дітей у світі живуть у злиднях, 80 тисяч їх щодня вмирає з голоду... Жалко, неможливо!

Дізнайтеся, будь-яку газету, будь-який журнал — і ви знайдете продовження цієї страшної статистики.

Обурення, протест народжується в душі кожної радянської людини проти такої жорстокості і несправедливості. Як лікар, я миттєво починаю порівнювати статистику дані про охорону материнства і дитинства в капіталістичному світі і у нас, у радянському суспільстві. Яскраво, переконливо у нас картина, яка й пояснює, чому ми живемо.

Судить самі. Як на другий день Радянської влади А. В. Луначарський виступив з великою програмою перебудови школи, проголосивши безплатну освіту.

На п'ятий день життям устанавлено оплачувані відпустки по вагітності і роду.

У грудні 1917 року вийшов декрет про охорону материнства і дитинства, в лютому 1919 року — декрет про створення Союзу захисту дітей... І так аж до останньої постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи щодо посилення державної допомоги сім'ям, які мають дітей» — усе найкраще — дітям.

Інші в нашій країні 12 тисяч дитячих позашкільних закладів, для понад 400 тисяч дітей у літніх таборі, 500 тисяч у санаторіях — 185 тисяч. Літні в нашій області дитячі літні оздоровчі табори мають поправити здоров'я 650 маленьких кіровоградців.

Ми з гордістю наводимо ці цифри. Вони промовисто свідчать на наших плакатах, стендах, і тих чорних, утратених цифр ми теж не обминаємо. Ми повинні їх знати, пам'ятати про них. Во в тій боротьбі за мир, яку веде наш народ, — найголовніша мета — світла, щаслива доля дітей усього світу.

С. ГРОМКО, лікар.

м. Кіровоград.

У котрий уже раз вона починає розповідати, але кінець кінцем усвідомлює — накинута не висловити, і тоді протягає мні аркуші голубуватого нотного паперу — її не відправлений їй лист до дочки Наталі, і показує жестом — прочитайте!.

Крупним почерком написано: «Рідна моя дівчинко! Мені просто бракує сил висловити тобі все, що стискає моє материнське серце. Все-таки це жалко, що ти так далеко, і ви з Віктором Володимировичем з рук... А то дала йому обіцянку з перших же днів нашого сімейного життя, а потім, коли добрі люди попереджали, відмахувалася від них: усе не, мовля, п'ятки та обшарпані пересуди. Ось і розплачуєся тепер...»

Я подивився крадькома на Анну Єгорівну і подумав: як дивно — проживши аж п'ять не радощів життя, повною мірою ці знавши і самотність, і відчуження дочки, вона ні в чому наче не знає сумніви. Скажеш, як відрубала... До чого ж це міцно бувало

НЕВІДПРАВЛЕНИЙ ЛИСТ

ДУЖЕ ОСОБИСТЕ

випром випірили не чекали чергової відпустки, а справити весілля там, на востанній Камчатці, яку я готува знаходити за одне не... Ні-ні, не умовляй мене. Наталюшко, листи до вас. Далеко дуже — не для мого здоров'я по-доріжжю, і не по моїй кишені. Так що ти вже прийми моє письмове материнське благословення і кілька порад, основаних на моєму гіркому життєвому досвіді. Заживеш сім'єю, чоловіка не розпускай! Любов — це прекрасно, я думаю, але сім'я повинна в твердій руці триматися, на порядку будуватися, на дисципліні. Я, звичайно, розумію, Віктор Володимирович, як мені з твоїх листів відомо, чоловік самостійний, і не п'є він, і тебе дуже поважає, але ж і того забувати неслід, що з першою дружиною у нього хороше сімейного життя не вишло. Тож і дивись, дочко, щоб гріха не вишло, поміжкати тобто: першій його слова, спостерігай його поведінку і, якщо тільки помітиш відхилення, очей на правду не замируй, а дій рішуче й відразу! Інші соромляться признаватися, я тільки добра і спокійно тобі бажаю, як на сповіді признаюся: якби свого часу я знала те, що тепер знаю, не випустила б свого чоловіка і твого батька

в людей: я маю рацію, тому що маю рацію, а якщо всі інші в цьому світі не згодні зі мною, значить вони не мають рації.

Ось і цей лист до тебе єдиної дочки, котра три роки тому виїхала, а чесно сказати, втекла від материнського гніту на Камчатку, вона писала, як робила все в житті: без вагаль, без найменших сумнівів.

«А найбільше побоюєся сторонніх вилучень... чоловік любить своїх друзів впливати і шукати співчуття та розуміння один в одного. І приводить це завжди до одного — співчуття без етики, наче й не співчуття. І, зрозумій мене правильно, тут страшніша за саму стопку — тенденція! Хай гнів чоловік дома, на твоїх очах у хороній компанії десять стопок підряд вип'є, ніж десь, із кимсь, безконтрольно одну».

Ну як сказати старій самотній жінці: у ваших настанов — жовч, упертості, вона ж і може погубити довір'я. Я розумію, гіркота ця — вистраждана, плід сумного життя, незайденого щастя, невдалого заміжжя. Як пояснити Анні Єгорівні, що з насіння полум'я може вирости лише полин, не сім'я гірких зерен...

А. МАРКУША, письменник.

Навіть після напруженої зміни не минають. Будинку культури шахти «Сейтлопільська» олександрійці. Вони охоче беруть участь у роботі гуртків художньої самодіяльності. Лише в танцювальному колективі (на знімку), яким керує В. М. Чорний, — понад тридцять учасників.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

МУЗА В РОБІТНИЧІЙ СПЕЦІВЦІ

ПОНАД БУГОМ ПІСНЯ ЛИНЕ

...Помах руки диригента, короткий музичний вступ оркестру — і в зал ліне урочиста пісня. Музика В. Верменича, вірш О. По-вицького — «Я славлю націю». Саме цим емоційно насиченим, життєстверд-жучим твором починає виступи в рік XXVI з'їзду КПРС хоровий колектив нашого професійно-техні-чного училища. Заспівують пісню Леонід Дехтярьов та Іван Присяжнюк. А потім у виконанні майбутніх бу-дівельників і їхніх настав-ників нахвилює звучить «Слава робочим рукам» (музика А. Пашкевича, слова Д. Луценка). Дуже гарно виконують учасники хору українську народну пісню в обробці Ю. Кор-чинського «Ой на горі на високій»...

Понад 60 чоловік зайня-ті в цьому хорі. І, певно, навіть те, що викладачі співають разом зі своїми вихованцями, має хороший вплив на учнів. Ось поруч досвідченого майстра ви-робничого цеху І. Ф. Грембача стоїть його ко-лишній вихованець, а нині теж майстер виробничого

навчання групи столярів П. І. Кучеряков, біля яко-го — вже його учні: Петро Дяк, Микола Задорожнюк. Пісня зблизила їх, зріди-шила.

Три роки тому в учили-щі створили чоловічий во-кальний ансамбль. По-справжньому закохані в пісню учні і викладачі не рахувалися з часом, пра-цювали багато й наполег-ливо. І це принесло бажані результати. На респуб-ліканському огляді худо-жньої самодіяльності, при-свяченому 110-й річниці з дня народження В. І. Ле-ніна, вокальний ансамбль став лауреатом.

Успіш окрилив, додав сили. Придумали й назву ансамблю — «Жайвір». І вже кожен свій виступ «Жайвір» починає одио-именною пісню:

Сходить сонце рано
у степу весною,
Схід його вітас пісню
в вишні.

Жайворава пісня
понад яриню
Сласть шедьвість поля
в синій даліні.

Автор слів — місцевий поет Леонід Дмитринин. Музика теж народилася в ансамблі.

З новою програмою ви-ступав ансамбль на огляді-конкурсі, присвяченому XXVI з'їздові КПРС. Особливий успіх у слухачів мають у його виконан-ні пісні «Ленінове слово» А. Філіпенка, «Я люблю тебе, райдуга» І. Сьогги, українська народна пісня в його ж обробці «Якби мє-ні свій кінь». А всього в репертуарі ансамблю близько двадцяти пісень.

Люблять учні профтех-училища і свій духовний оркестр. Під керівництвом досвідчених фахівців В. І. Собка, Г. В. Кривенка юні музиканти училища беруть участь у районних і мі-ських музичних святах, обласних оглядах-конкур-сах самодіяльного мистец-тва. І показують там не-абияку майстерність. А оне зовсім недавно кращі пред-ставники оркестру Віктор Воронін, Павло Кільчев-ський, Микола Гульченко їздили виступати на облас-не свято духової музики, що відбулося на батьків-щині космонавта Л. І. По-пова — в Олександрії.

По-справжньому люб-лять пісню хлопці і дівча-

та. Майбутні плитковик-лицувальники Валентина Політанська і Тетяна Мат-веева, Люба Соколюк і Зоя Дмитринина, Надія Ола-шнина і Катерина Коваль, Юлія Гронь — усі вони взяли собі в супутники хо-рошу пісню.

Любов до мистецтва, відчуття прекрасного, чу-довий естетичний смак — без цього неможлива нова-людина, людина комуніс-тичного суспільства. Адже у нас кожен — творець. І ці хлопчики та дівчатка, які завтра закінчать учи-лище і підуть працювати на новобудови, матимуть доброго помічника в робо-ті — душевну пісню. Піс-ню, що здружує, об'єднує, підносить.

В просторах Надбужжя безкраїх,
Де славиться хлібом земля.

Під сонцем ясним розвітає
Ульяновка річка мот...
Слова її написала твоя
наша місцева поетеса На-дія Гребенюк.

М. КУРІЄНКО,
заступник директора
МПТУ № 11 по на-вчально-виховній ро-боті.

ПІСЛЯ перерви, трохи розім'явшись на сві-жому повітрі, вони зайшли в приміщення, посідали на лавочку. Сидіти лише старшокласники: самостій-ність, а точніше — праг-нення до самостійності чо-муся у першу чергу по-значається на позі: сидіти не прямо, а напівбоком, ноги в модних черевках — на прохаді, жести — недбалі, погляд — всезна-ючий...

Давінка не було. Були слова секретаря: «Встає, суд їде!» Вони поспішли-слися зі стільців, вітаючи на цей раз не викладача фізики чи літератури, а членів суду, який іменем Закону захитав вирок.

Біда трагічним дисони-сом увірвалася в життя трьох юнаків. Увірвалася навітьного дня, коли всі прагне сонця, життя, радості, любові, тим паче, коли тобі вісімнадцять чи трохи більше...

ПІДСУДНІ (як важко матерям звикнути до цього слова, з яким те пер звертаються до їхніх си-нів) одноставно висловили своє каяття, і як хотілося б тим, хто за своїми службо-вими обов'язками віз де-тально, копівко криміналь-ну справу під номером 10-779, представникам ко-лективів, де вчилися і працювали підсудні, тен-дітній дівчині Тані, яка спостерігала за судовим процесом зляканими, за-плаканими очима, наріш-ті, всьому нашому сус-пільству, щоб це каяття було не позою, не грою в незалежність і самостій-ність, а щирим і безлітним, як у людей, що сором-ляться скоєного...

На лаву підсудних сіло троє з групи юнаків, які 7 березня цього року вве-чері вдерлися до Будинку культури села Підгайців Кіровоградського району і вчинили бійку.

ІЗ СВИДЧЕНЬ ЗАВИДУЮ-ЧОГО БУДИНКОМ КУЛЬТУ-РИ МИКОЛИ ЖУРОВА:

«О 20-й годині почався вечір, і я збирався виходи-ти з клубу, щоб зустріти свою матір, яка повинна була прочитати лекцію,

присвячену Міжнародному жіночому дню. Ледве л проїхав кілька кілометрів, як із-за рогу вибігла група хлопців з палицями і шти-хетинами в руках. Вони зразу ж заходилися бити місцеву молодь, яка пере-бувала на подвір'ї. Потім частина вдерлася в клуб і затіяла бійку там. Коли л став замикаючи хлопців до порядку, вони почали си-ти мене. Я захищаюся, по-ки не втратив свідомість...»

року народження, працю-вав теслю на Кіровоград-ському заводі тракторних гідроагрегатів, засуджено до трьох років ув'язнення в виховній трудовій коло-нії загального режиму; Володимир Соколовсько-го 1961 року народження, фотографа, фотографів «Юність», — до двох років ув'язнення умовно; Дмит-

в житті, чи винилице упр-те в своїй нелогічності ба-льшани — житиму, як я хо-чу?...

Не ми до цього дійшли, але десь так воно й веде-лося: у сімнадцять, вісім-надцять років, та й далі — років до двадцяти п'яти — юнаки чи дівчата долає свій внутрішній кордон: від «я» до «ми», від «хочу» до «треба». Відбувається соціальна перетворення особистості, активна і, якщо можна так сказати, при-

бирала боязливої сили (бо знали, на що йдуть!) аморальна поведінка юна-ків.

У характеристиці, яку середня школа № 27 м. Кіровограда надіслала в суд, привертас увагу та-кий рядок: «В. Іщенко має значні організаційські здібності». Справді, таки має. Бо саме він разом зі Сергіємком та іншими вже на другий день після ве-сїлля («...вранці прокину-вся і побачив синця на тілі. Став потроху згадувати, що зі мною сталося») по-чав скликати для «крової» помсти друзів, знайомих і незнайомих. А ті, хто не-проханий удерся до клубу, дружбу розуміли саме так: відстояти себе, своє «я», а не спокуди і чесність. Ось що неприем-но вражає в першу чергу. Звичайна дитяча похоло-вість і розгубленість («нейтральна земля»)

Іщенко, Сергіємком і компанією були виставле-ні як уражені гордість і честь. (Але знову ж — справді горді й сміливі люди ніколи не посилали поперед себе інших: це не дозволяла їм гордість.) Іщенко і Сергіємком ж, ви-явивши максимум ініціати-ви та «організаторських здібностей», у клубі від-дали активність тим, хто зрештою й не відав, чого і за які такі «ідеали» хлоп-ці роздають наліво й на-право стусани. («Сергієн-ко і я стали біля апарату-ри і застерігали інших, щоб вони не чіпали інстру-менту» (інструменту жаль, а людину?) — з показан-ня Іщенко.)

М. ДУБІВКА,
голова районного су-
ду.

М. СЕМЕНЮК,
журналіст,
Кіровоградський район.

(Закінчення буде.)

ПІСЛЯ УРОКІВ

ІЗ ЗАЛУ

СУДУ

Бійка була «сротною, абсолютно несподіваною для тих, хто був на місці події, і припинена в мить після вигуку: «Беро, від-ходимо!» На «пелі брані» лишилися палиці, розбиті скля, перекинуті стільці, продірявлена підлога. І, звичайно, потерпілі, такі ж молоді хлопці, які хусти-ками намагалися витирати плями на вихідних, напра-сованих костюмах — ішли ж відпочивати...

Несподіваним усе, що трапилося того вечора в Підгайцях, було для одні-єї сторони — для потерпі-лих. Для тих, хто затіяв бійку, як з'ясувало слід-ство, в тому нічого несподі-даного не було, — з тим і добиралися з усіх кін-ців Кіровограда: Новоми-колаївки, Мясняниківки, Черемушок — щоб «з'я-сувати стосунки», як пока-зували потерпілі на слід-стві і на суді.

СУД ПОКАРАВ трьох.
Ігоря Левченка, 1963

ре Касьяненко, 1962 року народження, раніше суди-мого, учня куосів водіїв обласного комбінату, — до одного року і шести міся-ців позбавлення волі у виправно-трудовій колонії суворого режиму.

Органи попереднього розслідування передали на розгляд комісії у спра-вах неповнолітніх матеріа-ли на Іщенко, Сергієнка, Чудного, Шелудька, Вол-ченка... Це вони і їхні ро-звесники, вважаймо, ще школярі, хоча більшість із них працює, заповнили зал районного суду. Сиділи принишкі, слухали не розповідь учителя історії, а факти з власної біогра-фії.

І від того, в якому світлі вони, ці факти, постали пе-ред ними — відразу до себе самого (що я зробив?) чи, навпаки, підступним, оманливим торжеством власного «я» (гордість: «я задумав — я зробив»), за-лежить багато чого, як-що не все. Чи послужить цей судовий процес страш-ним уроком і пересторогою

тична орієнтація її на зрі-лість: громадянську, мо-ральну, трудову, ідейну... На цьому кордоні це трап-ляється класні «нейтраль-ної землі», ступивши на яку, почуваш себе не-впевнено. «Нейтральна земля» — це питання, на яке підлітки поки що не знайшли відповіді, а якщо й знайшли, то вона їх, мо-же, не задовольнила, не переконала, і вона лиш-ється «нейтральною» до певного часу...

Віктор Іщенко, як і його ровесники Олександр Сер-гієнком, Віталій Шелудько, Олексій Волченко, Андрій Чудний, попов у таку ситу-ацію, коли треба було ви-рішувати: чим і як «від-платити» за образу? Най-болючіше для гідності лю-дини — фізичне насиль-во, а саме так «поговорили з хлопцями за тиж-день до події в клубі на весіллі в тих же Підгайцях. Недовго думаючи, вибрали той же спосіб — «даги здачі», «розсакуватися». «Нейтральна земля» стала цілком реальним ґрунтом, на якому вирівнала і на-

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

БОРІТЬБА КЛАСИЧ-НА. Фінішували змагання з класичної боротьби, що входять до заліку спарта-кіади трудрезервівців Ук-раїни. Збірна Кіровоград-щини, поступившись лише двома очками бронзовим призерам, посіла четверте місце. А на першому — спортсмени Києва, на дру-гому — Ворошиловграда, на третьому — Харкова. У своїх вагових категоріях чемпіонами спартакіади стали Ігор Шваченко (Кі-ровоград), Олег Ступа (Новомиргорода), Сергій Миколаєнко (Олександрія).

ГІМНАСТИКА СПОР-ТИВНА. Вихованці Кіро-воградського педагогічного імені О. С. Пушкіна Д. Не-верова, В. Добрий, Н. Карлюк та І. По-перешинченко вибороли третє командне місце на Всесоюзній спартакіаді вищих учбових закладів. Вони поділили його з командою Ленінградського інституту фізичної куль-тури імені П. Ф. Лесгафта. Золотими й срібними при-зерами стали представни-ки Московського держав-ного центрального ордену Леніна інституту фізичної культури та Київського інституту фізичної куль-тури. Нашу команду го-тував до цих подій тренер М. П. Гасман.

Редактор В. СТУПАК.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БК 06836. Индекс 61107.

Обсяг 0.5 аркуш. вкр.

ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар відділу учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Зам. № 344.

Тираж 54000.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Дмитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обласного
Комітету України
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.